

Meditasjon 25. mars 2016

Langfredag

Kapellan Elisabeth Lund

Lesning fra Markus 14, 26 – 15,37

Det var den dagen mørket kom.

Natten hadde ligget tungt over hagen.

Getsemanehagen med sine krokete oliventrær som skygget for lyset fra månen.

Én mann alene i bønn.

I angst og gru for det som skal skje.

Mens vennene sover, er han tynget til døden av sorg.

En mørk sorg som veier så tungt at den kan knuse en mann.

Det var den dagen mørket kom.

Først snikende, som en venn. Et kyss, der under oliventrærne.

Så soldater med sverd og stokker, og venner som flykter.

Men en følger etter på avstand og finner seg varme ved bålet på gårdsplassen.

Men det er den dagen mørket kom, og det smyger seg også inn på en gårdsplass.

Det nærmer seg et bål, som en slags hvit løgn. En liten løgn for ikke å bli tatt.

En nødvendig liten løgn.

Men da hanen galer for andre gang, blir det klart at det er en fornektelse.

Og gråten kommer, for han kunne ikke stå imot mørket.

Mørket pipler inn i alle kriker og kroker og noen steder buldrer det som en foss.

Det spytter, det slår med knyttede never og blir sluppet løs på Jesus med piskeslag.

Det skriker korsfest, og spotter ham som kaller seg Verdens lys.

Det slår ham i hodet med en stokk.

Det var den dagen mørket kom, og Jesus henger på et kors. Han strekker armene ut og bærer all verdens smerte med sin kropp.

Han bærer det for meg. Han bærer det for deg. Han bærer det for verden.

Han lar seg ikke friste til å frelse seg selv. Han lar mørket få dekke alt.

I den sjette time faller mørket over hele landet. Det dekker over alt håp.

Men Jesus henger der.

I mørket.

Han er i fortvilelsen og roper sammen med oss:

“Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?”

Og han går ikke utenom døden. Det var den dagen mørket kom.

I dag kan vi få tro at Jesus er i vårt mørke.

Når alt er svart, og vi ikke kan se, kan vi stole på at Jesus ikke går utenom.

Vi kan tro at Jesus bærer. At han strekker ut armene sine mot oss.

Og om vi tror det eller ikke, kan vi få stå ved korset og gråte over alt som er ødelagt i livene våre, all vår synd og all vår sorg.

Gråte over alle håp som er knust og de splintrede drømmene våre.

Der, ved korset, kreves det ikke noe av oss. Heller ikke tro.

Vi kan få rope de ordene som Jesus ropte mens han hang der:

”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?”

Den dagen mørket kom og dekket alt.

Da Jesus gikk helt inn for å vise oss at det er veien ut.

I dag er det mørkt, men vi kan tenne et lys i håp om en påskedag.

I håp om at det er en vei fra mørke til lys, fra død til liv.

Også i våre liv.

Amen